Lietas arhīva Nr. A42-01371-18/3
ECLI:LV:ADRJRIT:2018:0629.A420137118.2.S

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2018.gada 29.jūnijā

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese M.Miķelsone,

piedaloties atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Veselības inspekcijas pilnvarotajam pārstāvim Ivo Golubkovam,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /pers. B/ pieteikuma par Veselības inspekcijas faktiskās rīcības atzīšanu par prettiesisku, nesniedzot atbildi pēc būtības uz /pers. B/ 2017.gada 18.augusta iesniegumu.

Aprakstošā daļa

[1] /pers. B/ (turpmāk – pieteicējs) ar 2017.gada 18.augusta iesniegumu vērsās Veselības inspekcijā (turpmāk – Inspekcija) (Inspekcijā saņemts 2017.gada 21.augustā), lūdzot konstatēt, ka 2015.gada 18.augusta medicīniskās pārbaudes protokolā Nr.4203 nepamatoti dots atzinums par psihotropo vielu iespaidu, un atzīt 2015.gada 18.augusta medicīniskās pārbaudes protokolu Nr.4203 par prettiesisku un neatbilstošu Ministru kabineta noteikumu prasībām (*lietas 24.?25.lapa*) (turpmāk – Sūdzība).

Ar 2017.gada 18.septembra Inspekcijas Veselības aprūpes kvalitātes kontroles nodaļas vadītājas vēstuli Nr.4.2?6/23320/8681 pieteicējam sniegta atbilde, ka Inspekcijai atbilstoši Pacientu tiesību likuma 18.panta trešajai daļai nav tiesiska pamata vērtēt iespējamos pieteicēja tiesību vai interešu aizskārumus vēlāk kā divus gadus pirms 2017.gada 21.augusta (*lietas 23.lapa*).

Nepiekrītot Veselības aprūpes kvalitātes kontroles nodaļas vadītājas vēstulei Nr.4.2?6/23320/8681, pieteicējs to apstrīdēja Inspekcijai (*lietas 18.lapa*) (turpmāk – Iesniegums).

[2] Ar Inspekcijas 2017.gada 16.novembra lēmumu Nr.6?6/28755/10589 Inspekcija secina, ka ir ievērojusi pieteicēja Latvijas Republikas Satversmes 104.pantā un Iesniegumu likumā noteiktās tiesības vērsties valsts vai pašvaldību iestādēs ar iesniegumiem, un saņemt atbildes pēc būtības (*lietas 7.-10.lapa*) (turpmāk – Lēmums). Lēmums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[2.1] Pieteicēja tiesības sūdzēties par saņemtās ārstniecības kvalitāti un no tām izrietošais Inspekcijas pienākums šādas sūdzības izvērtēt ir ierobežots laikā. Pieteicējs saskaņā ar Pacientu tiesību likuma 18.panta trešo daļu varēja īstenot savas tiesības (iesniegt sūdzību) ne vēlāk kā divu gadu laikā no tiesību vai interešu aizskāruma dienas.

Likumdevējs ar Pacientu tiesību likuma 18.panta trešajā daļā norādīto termiņu "ne vēlāk kā divu gadu laikā no tiesību vai interešu aizskāruma dienas ir tiesīgs iesniegt sūdzību Inspekcijā [..]" noteicis, ka svarīgs ir pašas sūdzības Inspekcijā saņemšanas datums, kas nav vērtējams kā procesuāls termiņš atbilstoši Administratīvā procesa likuma izpratnei.

Nav konstatējami apstākļi, kas lieguši pieteicējam iesniegt Sūdzību atbilstoši Pacientu tiesību likuma 18.panta trešajā daļā norādītajā termiņā.

[2.2] Iesniegumam pievienotie pielikumi nav apliecināti atbilstoši normatīvo aktu prasībām, līdz ar to tiem nav juridiskā spēka un atbilstoši Dokumentu juridiskā spēka likuma 1.panta otrajai daļai pielikumi nav saistoši Inspekcijai.

[2.3] Satversmes 104.pants noteic, ka ikvienam ir tiesības likumā paredzētajā veidā vērsties valsts iestādē ar iesniegumu un saņemt atbildi pēc būtības, taču šī norma neparedz prasīt konkrēta satura atbildi. Nozīme ir tam, ka iestādes atbildes attiecas uz personas uzdotajiem jautājumiem, nevis tam, vai atbildes saturs precīzi atbilst personas priekšstatam par vēlamo atbildi.

[3] 2017.gada 28.decembrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicēja pieteikums par Veselības inspekcijas faktiskās rīcības atzīšanu par prettiesisku, nesniedzot atbildi pēc būtības uz Iesniegumu (*lietas 4.-6.lapa*). Pieteikums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[3.1] Administratīvā procesa likuma 3.panta pirmā un trešā daļa noteic, ka šo likumu piemēro administratīvajā procesā iestādē un noteikumi, kas attiecas uz administratīvo aktu, attiecas arī uz faktisko rīcību. Pacientu tiesību aizsardzības likumā nav noteikta no Administratīvā procesa likuma atšķirīga procesuālo termiņu aprēķināšanas kārtība. Tas nozīmē, ka uz Inspekcijas faktisko rīcību attiecas Administratīvā procesa likumā noteiktie procesuālie termiņi, kurus tā nav ievērojusi, nosakot likumam pretēju kārtību.

[3.2] Pamatojoties uz Pacientu tiesību likuma 18.panta trešo daļu, Sūdzība bija iesniedzama ne vēlāk kā divu gadu laikā no tiesību vai interešu aizskāruma dienas. Medicīniskā pārbaude tika uzsākta 2015.gada 18.augustā. Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 42.pantam termiņš sāk ritēt nākamajā dienā un beidzas 2017.gada 18.augustā. Šajā datumā pieteicējs pastā nodeva sūdzību, ko apliecina pasta zīmogs un ierakstītā sūtījuma reģistrācijas numurs. Atbilstoši Administratīvā procesa likuma tiesību normām noteicošais ir pastā nodošanas datums, nevis datums, kurā iestāde ir saņēmusi sūdzību. Līdz ar to Sūdzības iesniegšanas termiņš ir ievērots.

[3.3] Neatkarīgi no tā, kā Inspekcija interpretē Pacientu tiesību likuma 18.panta trešajā daļā norādīto termiņu, tai jebkurā gadījumā bija pēc būtības jāizskata Sūdzība, jo tika norādīts uz apstākļiem, kas izslēdz jebkādas šaubas par procesuālā termiņa nokavējumu. Proti, kaut arī medicīniskā pārbaude tika uzsākta 2015.gada 18.augustā, atzinums tika sniegts 2015.gada 21.augustā. Tātad pieteicēja tiesību aizskārums ir radies ne ātrāk kā 2015.gada 21.augustā.

[4] Administratīvajā rajona tiesā 2018.gada 29.janvārī saņemtajā rakstveida paskaidrojumā Inspekcija pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz Lēmumā sniegtajiem argumentiem (*lietas 16.-17.lapa*).

[5] Inspekcijas pārstāvis tiesas sēdē neatzina pieteikumā ietverto prasījumu, papildus norādot, ka gadījumā, ja pieteicējs nepiekrita 2015.gada 18.augusta medicīniskās pārbaudes protokolam Nr.4203, viņam bija tiesības viena mēneša laikā lūgt veikt atkārtotu izmeklēšanu (*lietas 66.lapas otra puse*).

Motīvu daļa

[6] Tiesa, noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina turpmāk minēto.

[7] Saskaņā ar Pacientu tiesību likuma 18.panta trešo daļu šajā likumā noteikto tiesību vai no tām izrietošo ar ārstniecību saistīto interešu aizstāvēšanai persona normatīvajos aktos noteiktajā kārtībā ne vēlāk kā divu gadu laikā no tiesību vai interešu aizskāruma dienas ir tiesīga iesniegt sūdzību Veselības inspekcijā normatīvajos aktos noteikto un nepieciešamo darbību veikšanai. Atbilde uz sūdzību sniedzama Iesniegumu likumā noteiktajā termiņā vai –gadījumā, ja tiek uzsākts administratīvais process, – vienlaikus ar lēmuma pieņemšanu šajā procesā.

Saskaņā ar Iesniegumu likumu 5.panta pirmo daļu iestāde iesniegumu izskata, vadoties pēc tā satura. Minētā panta trešā daļa noteic, ka atbilde ir sniedzama pēc būtības. Savukārt saskaņā ar Iesniegumu likuma 5.panta piekto daļu, ja iesniegumā ietverta sūdzība, kurā iestādei izteikts aizrādījums vai neapmierinātība par tās kompetencē esošu jautājumu vai iestādes darbinieka rīcību, iestāde atbildē uz iesniegumu norāda apsvērumus, kas ir par pamatu šādai iestādes vai tās darbinieku rīcībai.

No minētajām tiesību normām izriet Inspekcijas pienākums Iesniegumu likuma noteiktajā kārtībā izvērtēt personas sūdzību un sniegt personai atbildi, kurā ir izvērtēti uzdotie jautājumi un tie motivēti atbildēti (Iesniegumu likuma 5.pants). Atbildes nesniegšana vispār vai atbildes nesniegšana pēc būtības saskaņā ar Iesniegumu likuma 10.pantu kā faktiskā rīcība atbilstoši Administratīvā procesa likumam ir pārbaudāma administratīvajā tiesā.

Par tiesas kompetenci, vērtējot to, vai Inspekcija atbildi ir sniegusi pēc būtības, Augstākā tiesa ir atzinusi, ka, ja persona uz savu sūdzību nav saņēmusi atbildi, tā nav sniegta pēc būtības vai arī nokavēts tās sniegšanas termiņš, persona saskaņā ar Iesniegumu likuma 10.pantu var vērsties tiesā administratīvā procesa kārtībā. Tādā gadījumā tiesa pēc būtības nepārbaudīs pārkāpumus, par kuriem persona sūdzējusies Inspekcijā, tomēr pārbaudīs, vai iestāde sniegusi personai atbildi (*sk. Augstākās tiesas 2013.gada 6.decembra lēmuma lietā Nr.SKA?1164/2013 7.punktu*).

Līdz ar to administratīvās tiesas var vienīgi veikt kontroli pār Inspekcijas rīcību, sniedzot atbildes uz personu sūdzībām, nevis pēc būtības izvērtēt ārstniecības procesu (*sk. arī Augstākās tiesas 2016.gada 13.maija lēmumu lietā Nr.SKA?889/2016*).

Citiem vārdiem, tiesas kompetencē nav vērtēt pēc būtības visus strīdus jautājumus, bet gan izlemt, vai iestāde ir sniegusi motivētu atbildi uz personas iesniegumu (*sk. Augstākās tiesas 2013.gada 25.oktobra sprieduma lietā Nr.SKA?340/2013 12.punktu*).

Konkrētajā gadījumā lietā nepastāv strīds, ka Inspekcija uz Sūdzību nav sniegusi atbildi pēc būtības, proti, nav vērtējusi tajā norādītos argumentus par pieteicēja iespējamu tiesību vai interešu aizskārumu, jo Inspekcijas ieskatā Sūdzība Inspekcijā saņemta, nokavējot likumā noteikto termiņu. Līdz ar to šīs lietas ietvaros noskaidrojams, vai pieteicējs, iesniedzot Sūdzību, ir nokavējis likumā noteikto termiņu šādu sūdzību iesniegšanai iestādē un attiecīgi, vai Inspekcija pamatoti nav sniegusi atbildi pēc būtības uz Sūdzībā norādītajiem apstākļiem.

[8] Atbilstoši Pacientu tiesību likuma 18.panta trešajai daļai persona ar ārstniecību saistīto interešu aizstāvēšanai ir tiesīga iesniegt sūdzību Inspekcijā ne vēlāk kā divu gadu laikā no tiesību vai interešu aizskāruma dienas.

Lietā nepastāv strīds, ka pieteicējs Sūdzību par 2015.gada 18.augusta medicīniskās pārbaudes protokolu Nr.4203 nodevis pastā 2017.gada 18.augustā un Inspekcijā tā saņemta 2017.gada 21.augustā (*lietas 48.panta otrā puse*). Līdz ar to Inspekcijas ieskatā nav pamata vērtēt pieteicēja aizskārumu, kas radies pirms 2015.gada 21.augusta. Savukārt pieteicēja ieskatā piemērojamas Administratīvā procesa likuma procesuālo termiņu tiesību normas, kas noteic, ka, ja dokuments nodots sakaru institūcijai (pastam) termiņa pēdējā dienā līdz pulksten 24, tas uzskatāms par nodotu termiņā.

Tiesa norāda, ka Administratīvā procesa likums iestādē ir piemērojams gadījumā, ja gala rezultātā ir sagaidāms administratīvais akts (*sal. sk. Administratīvās rajona tiesas 2014.gada 15.maija sprieduma lietā Nr.A420404313 14.2.punktu*). Konkrētajā gadījumā, kā norādīts šā sprieduma [7] punktā, Pacientu tiesību likuma 18.pants paredz personas tiesības vērsties ar iesniegumu iestādē ar ārstniecību saistīto interešu aizstāvēšanai Iesniegumu likuma kārtībā, uz kuru ir tiesīga saņemt atbildi pēc būtības (*sk. Augstākās tiesas 2011.gada 12.oktobra lēmuma lietā Nr.SKA?945/2011 7.punktu*). Iestādes atbilde nav administratīvais akts, taču to atbilstoši Iesniegumu likuma 10.panta otrajai daļai var pārsūdzēt Administratīvajā rajona tiesā kā faktisko rīcību, ja personas ieskatā iestāde nav sniegusi pienācīgu atbildi. Tiesības saņemt atbildi atšķirībā no administratīvā akta nav saistītas ne ar vienu citu likumu, tās ir tiesības pašas par sevi (*Briede J., Satversmes 104.pantā garantēto tiesību īstenošana administratīvajā procesā, Jurista Vārds, 27.11.2007., Nr.48(501)*). Administratīvā procesa likums regulē vispārīgo kārtību, kas attiecas uz faktiskās rīcības veikšanu, tās apstrīdēšanu un pārsūdzēšanu, taču neregulē atsevišķus faktiskās rīcības veidus (*sk. turpat*).

Ievērojot, ka konkrēto iespēju vērsties Inspekcijā paredz Pacientu tiesību likums, tostarp nosakot iesniegšanai materiāli tiesisku (prekluzīvu) termiņu, kas norobežo laikā noteiktu tiesību pastāvēšanu, kā arī to, ka Iesniegumu likums noteic kārtību, kādā privātpersona iesniedz un iestāde izskata iesniegumu un atbild uz to, tad arī strīds, kas saistīts ar attiecīgā iesnieguma iesniegšanu Inspekcijā, vērtējams saskaņā ar Iesniegumu likumu un Pacientu tiesību likumu, nevis ar Administratīvā procesa likumu.

Saskaņā ar Iesniegumu likuma 3.panta trešo daļu iesniegumu var iesniegt rakstveidā, elektroniskā veidā vai izteikt mutvārdos. Minētais likums nenoteic procesuālos termiņus un līdz ar to neregulē jautājumu, kad procesuālais termiņš ir ievērots. Minētais ir izskaidrojams ar to, ka likuma mērķis ir veicināt privātpersonas līdzdalību valsts pārvaldē (1.pants), proti, Iesniegumu likums noteic ikviena tiesības vērsties iestādē ar iesniegumu – lūgumu, sūdzību, priekšlikumu vai jautājumu, – un šādu darbību veikšanai pārsvarā nav nepieciešams iekļauties kādā konkrētā termiņā. Tomēr vienlaikus minētā likuma 5.panta trešā daļa noteic, ka iestāde atbildi pēc būtības sniedz saprātīgā termiņā, ņemot vērā iesniegumā minētā jautājuma risināšanas steidzamību, bet ne vēlāk kā viena mēneša laikā no iesnieguma saņemšanas. Tātad iestādes atbildes uz iesniegumu termiņš atbilstoši Iesniegumu likumam ir skaitāms tieši no iesnieguma iestādē saņemšanas.

Atšķirībā no vairākuma gadījumu, kad persona iesniedz iesniegumu Iesniegumu likuma kārtībā, Pacientu tiesību likums noteic termiņu, kādā persona drīkst izlietot ar to noteikto tiesību ar ārstniecību saistīto interešu aizstāvēšanai, proti – iesniegums Inspekcijā iesniedzams ne vēlāk kā divu gadu laikā no tiesību vai interešu aizskāruma dienas.

Tiesa piekrīt Inspekcijas viedoklim, ka likumdevējs ar konkrēto tiesību normu ir noteicis, ka svarīgs ir pašas sūdzības Inspekcijā saņemšanas datums. Minētais izriet, konkrēto tiesību normu tulkojot atbilstoši gramatiskajai interpretācijas metodei, taču, tiesa nekonstatē, ka šī interpretācija būtu pretrunā pārējām interpretācijas metodēm. Tiesas ieskatā divi gadi ir pietiekami ilgs laiks, kurā pieteicējam ir jāvar saprast un izlemt, vai tas vēlas Inspekcijas izvērtējumu konkrētajā jautājumā. Līdz ar to arī iesniegums Inspekcijā iesniedzams tā, lai tas fiziski iestādē atrastos vēlākais pēc diviem

gadiem no tiesību vai interešu aizskāruma dienas.

[9] Pieteicējs norāda, ka, lai gan medicīniskā pārbaude tika uzsākta 2015.gada 18.augustā, atzinums tika sniegts 2015.gada 21.augustā. Tātad pieteicēja tiesību aizskārums ir radies ne ātrāk kā 2015.gada 21.augustā.

Tātad turpinājumā noskaidrojama tiesību vai tiesisko interešu aizskāruma diena, kas ir atskaites punkts divu gadu termiņa tecējumam sūdzības iesniegšanai ar ārstniecību saistīto interešu aizstāvēšanai.

Pieteicējs ar Sūdzību vērsās Inspekcijā, norādot, ka no Ministru kabineta 2005.gada 11.janvāra noteikumu Nr.15 "Kārtība, kādā nosakāma alkohola koncentrācija asinīs un izelpotajā gaisā un konstatējams narkotisko vai citu apreibinošo vielu iespaids" (turpmāk – Noteikumi Nr.15) 27.4.apakšpunkta izriet, ka atzinumu sniedz, ja konstatē konkrētai vielai raksturīgo klīnisko ainu un viela laboratoriski pierādīta bioloģiskā vidē. Saskaņā ar medicīnisko tehnoloģiju reizē ir jākonstatē gan narkotiskajai vielai atbilstošu klīnisko simptomātiku, gan viela bioloģiskajā vidē. Pieteicēja klīniskā simptomātika nevar būt ticams pierādījums narkotisko vielu iespaidam, kas ir obligāts priekšnosacījums, lai varētu konstatēt narkotisko vielu iespaidu. Tādējādi konkrētais atzinums ir nepareizs. Tāpat ekspertīzi veicošā ārste nav ievērojusi medicīnisko tehnoloģiju, jo no pieteicēja atbilstoši Noteikumu Nr.15 4.pielikuma 13. un 16.punktam netika paņemti siekalu paraugi un nomazgājumi no rokām, pēc kuriem būtu nosakāms, vai pieteicējs pats ir lietojis atzinumā minētās narkotiskās vielas (*lietas 24.?25.lapa*).

Lietas materiālos atrodas 2015.gada 18.augusta medicīniskās pārbaudes protokols Nr.4203, no kura izriet, ka tā daļa, kurā ietverts pieteicēja fiziskais raksturojums, kas bija novērtējams uzreiz 2018.gada 18.augustā, un norāde par parauga – asins un urīna – ņemšanas laiku (2015.gada 18.augustā), sagatavota 2015.gada 18.augustā, savukārt otra daļa, kas sastāv no laboratorisko izmeklējumu rezultātiem un atzinuma, sagatavota 2015.gada 21.augustā (*lietas 19.?20.lapa*). Tāpat lietas materiālos atrodas 2015.gada 18.augusta medicīniskās pārbaudes protokols Nr.4203 pielikums – ķīmiski toksikoloģiskās izmeklēšanas rezultāti Nr.6774 (*lietas 21.lapa*). Arī pēc tiesas pieprasījuma SIA "Rīgas Psihiatrijas un narkoloģijas centrs" saņemtajā vēstulē norādīts, ka medicīniskās pārbaudes rezultāti, kas bija ārsta rīcībā pēc medicīniskās pārbaudes veikšanas, tika darīti zināmi pieteicējam uzreiz 2015.gada 18.augustā. Taču vienlaikus vēstulē norādīts, ka ķīmiski toksikoloģiskās laboratorijas izmeklējumi Nr.6774 tobrīd vēl nebija veikti. Ministru kabineta noteikumi nenoteic ārstniecības iestādei pienākumu paziņot pārbaudāmajai personai par laboratorijas izmeklējumu rezultātiem pēc to saņemšanas (*lietas 36.lapa*).

Ievērojot to, ka pieteicējs savu ar ārstniecību saistīto interešu aizskārumu Sūdzībā saista gan ar pietiekamu paraugu neizņemšanu, kas rezultējies pieteicēja ieskatā nepareizā atzinumā, gan arī ar to, ka atzinums neietver visu apstākļu konstatējumu, lai atzītu, ka persona bijusi narkotisko vielu iespaidā, atzīstams, ka pieteicēja tiesību vai interešu aizskārums radies ar brīdi, kad pieteicējs iepazinies ar atzinumu, kurā pieteicējam konstatēts narkotisko vielu iespaids, proti, ne agrāk kā 2015.gada 21.augustā.

Ņemot vērā, ka Iesniegums Inspekcijā saņemts 2017.gada 21.augustā, secināms, ka pieteicējs ir ievērojis Pacientu tiesību likuma 18.panta otrajā daļā noteikto termiņu.

Attiecībā uz Inspekcijas argumentu, ka sākotnēji, iesniedzot Sūdzību, pieteicējs tai nebija pievienojis 2015.gada 18.augusta medicīniskās pārbaudes protokolu Nr.4203, savukārt Iesniegumam pievienojis neapliecinātus dokumentu atvasinājumus norādāms, ka atbilstoši privātpersonas tiesību ievērošanas principam iestādei bija pienākums un iespēja, ja tā šaubās par Sūdzībā un Iesniegumā norādīto apstākļu patiesumu, pieprasīt informāciju, tostarp dokumentus, no personām un citām iestādēm.

[10] Pastāvot šādiem apstākļiem, atzīstams, ka Inspekcija nepamatoti pieteicējam nav sniegusi atbildi pēc būtības un līdz ar to tas ir pamats uzlikt par pienākumu Inspekcijai sniegt saprotamu, pamatotu un izvērstu atbildi uz pieteicēja Sūdzību.

[11] Saskaņā ar Iesniegumu likuma 10.panta otro daļu lietā par personas tiesībām saņemt atbildi pēc būtības uz iesniegumu pieņemtais tiesas spriedums nav pārsūdzams. Līdz ar to tiesa norāda, ka tās spriedums nav pārsūdzams.

[12] Kā izriet no Tiesu informācijas sistēmas, pieteicējs par pieteikuma iesniegšanu tiesā samaksājis valsts nodevu 30 *euro* apmērā (*lietas 11.lapa*).

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126.panta pirmo daļu, ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu.

Ministru kabineta 2013.gada 12.februāra noteikumu Nr.85 „Kārtība, kādā administratīvajā lietā iemaksā, atmaksā un atlīdzina valsts nodevu, un iemaksā un atmaksā drošības naudu" 13.punkts noteic, ka valsts nodevu atlīdzina mēneša laikā pēc pieteicēja iesnieguma saņemšanas iestādē Administratīvā procesa likuma 126.pantā minētajos gadījumos no tās iestādes budžeta līdzekļiem, kura attiecīgajā administratīvajā lietā bijusi pieaicināta atbildētāja pusē.

Ievērojot minēto, no atbildētājas Latvijas Republikas par labu pieteicējam piespriežama samaksātā valsts nodeva 30 *euro* apmērā par pieteikuma iesniegšanu tiesā.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu un Iesniegumu likuma 10.panta otro daļu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

apmierināt /pers. B/ pieteikumu par Veselības inspekcijas faktiskās rīcības atzīšanu par prettiesisku, nesniedzot atbildi pēc būtības uz /pers. B/ 2017.gada 18.augusta iesniegumu.

Uzlikt par pienākumu Veselības inspekcijai viena mēnešu laikā no sprieduma likumīgā spēkā stāšanās dienas sniegt atbildi pēc būtības uz /pers. B/ 2017.gada 18.augusta iesniegumu.

Piespriest no Latvijas Republikas par labu /pers. B/, /personas kods/, par pieteikumu samaksāto valsts nodevu 30 *euro* apmērā.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnese M.Miķelsone